

lægge Forslag i den Retning, naar vore økonomiske Forhold ere af den Art, at vi kunne forsvare at gøre det. Det er det tiltalende ved dette Aktstykke, som ligger paa Tingets Bord, at man kan sige: Den Ordning, der har været siden 1903, har vist sig saa gunstig, at vi kunne være bekendte at slaa den fast, og at den ikke forhindrer det Lovgivningsarbejde, som er skitseret i det Tilæg til Forslaget, som ligger for, nemlig Indstillingen til Ministeriet, som er given af de to nuværende Teaterchefer for det kgl. Teater, denne Indstilling, som er et saa værdifuldt Aktstykke, at det utvivlsomt vil fritage os for at nedsætte en Kommission i saa Henseende. Der er for mig ingen Tvivl om, at den Lovgivning, der skal foretages paa dette Omraade, kunne vi med god Samvittighed foretage paa Grundlag af den Indstilling, som er given af de to Teaterchefer.

Som Forholdene ere ved det kgl. Teater, er det i Virkeligheden Arbejdsløsheden sat i System, og det kan en Stat ikke være med til. Arbejdsløsheden demoraliserer dem, som leve i denne Tilstand, og det maa vort kgl. Teaters Kunstnere egentlig gøre allesammen. Men det demoraliserer ogsaa et Samfund af opretholde en Arbejdsløshedstilstand. Det kan derfor ikke gaa saaledes i Længden. Hvis man vilde tænke sig en anden Statsinstitution af lignende Art som det kgl. Teater under de samme Arbejdsvilkkaar, vilde man vistnok forfærdes. Det er forbavsende, at Arbejdet deroppe overhovedet kan gaa saa godt, som det kan, med disse tre Kunstarter samlede, af hvilke den ene maa gaa i Vejen for den anden. At der er Mulighed for, at der overhovedet kan udfolde sig et saa rigt og smukt Liv i disse tre Kunstarter, som der kan, er noget, vi have Løv til at glæde os over, men hvor længe er det muligt? Vi kunne ikke være med til at opretholde, om jeg saa maa sige, den demoraliserende Arbejdsløshed paa denne Statsanstalt længere end højest nødvendigt. Som Sagen nu foreligger, se vi, at det ikke vil være muligt under de nuværende pekuniære Forhold at skride til den større Udgift, som en ny Tale-scene vilde medføre. Ganske vist fremgaar det af Indstillingen, at det Tilskud, Staten nu giver til det kgl. Teater, i Virkeligheden vilde blive mindre, hvis vi fik en ny Tale-scene, men det er Anlægssummerne, som vi skulle udrede i dette Øjeblik, der vilde træde hindrende i Vejen for en Løsning af Spørgsmaalet nu. De to Teaterchefer have gjort opmærksom paa, at man kunde gaa frem, som man gør i andre Lande, og tilvejebringe Midlerne til den nye Tale-scene

ved Optagelsen af et Præmieobligationslaan. Det er naturligvis en Mulighed, men jeg kunde tænke mig, at netop vore finansielle Forhold for Tiden ogsaa i den Henseende vilde træde hindrende i Vejen. Men det, jeg gerne vilde have skulde slaas fast, idet vi, hvad jeg tror vi ville her i Tinget, vedtage det Lovforslag, som er forelagt af den højtærede Kultusminister, er, at det er en national Pligt for os at faa Forholdene ved det kgl. Teater ordnede, og ordnede paa Grundlag af den Indstilling, som er given til Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet af de to Teaterchefer.

A. C. Meyer: Den foreliggende Sag har to Dele, af hvilke den første knytter sig til, hvad der er den bydende Nødvendighed, og den anden til, hvad man kan kalde de gode Ønsker. Nødvendigheden er, at man faar Teatrets Forhold ordnede i Overensstemmelse med, hvad her tilsigtes, nemlig, at man giver et bestemt Tilskud og lader det bero derved uden i øvrigt at blande sig i den kommende Drift af Teatret, altsaa Spørgsmaalet om en Adskillelse af Opera, Ballet og Skuespil. Jeg vil sige, at den Ordning, der her tilsigtes, forekommer mig at være meget naturlig, naar man i Øjeblikket ikke kan komme længere. Man bibeholder den, jeg kunde sige nationale Ordning, som vistnok er fuldt anerkendt fra alle Sider, at man maa lade Teatret lede under Statsdrift, at man i Henhold til Traditionen og de kunstneriske Interesser ikke vil fravige, at det kgl. Teater vedblivende skal være en Statsanstalt. For saa vidt maa jeg altsaa sige, at jeg ikke har noget at bemærke til det foreliggende Lovforslag og i øvrigt kan henholde mig til, hvad den ærede Indleder har bemærket med Hensyn til selve Sagen, idet man ikke foregriber noget ved at vedtage Lovforslagets faste Tilskud til Teatret, da man altsaa fra Rigsdagens Side senere hen, om Muligheden for en Tale-scene kom til at foreligge, vil være i Stand til at tage et Standpunkt, der kommer til at staa i Overensstemmelse hermed.

I øvrigt skal jeg sige vedrørende de Paragraffer, det korte Lovforslag indeholder, at i § 5 omtales Anvendelsen af et Beløb paa 35,000 Kr., der efter nærmere af Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet fastsatte Regler fordeles som midlertidigt Lønningstillæg for Teatrets Personale; der omtales her saavel Kunstnere som Funktionærer. Jeg vil i denne Forbindelse tillade mig at sige, at naar man rører ved Spørgsmaalet om Teatrets Funktionærer, er der